

26.7.2007 - 8.8.2007

Jan Martiník nadchl Plácida Dominga.....	2
7.8.2007 Moravskoslezský deník str. 37 Kultura BŘETISLAV UHLÁŘ	
Ředitel nového úseku.....	3
6.8.2007 Euro str. 24 Lidé a podniky	
Ovčáčkova osobitá poezie písma a znaků.....	3
6.8.2007 Moravskoslezský deník str. 37 Kultura BŘETISLAV UHLÁŘ	
RPG Real Estate má dva nové ředitele.....	4
6.8.2007 Realit str. 18 Česká republika - Personálie (sta)	
Eduard Ovčáček – básník dobré naděje.....	6
2.8.2007 Právo str. 3 Salon VLADISLAV MERHAUT	

Jan Martiník nadchl Plácida Dominga

7.8.2007 Moravskoslezský deník str. 37 Kultura
BŘETISLAV UHLÁŘ

Mladý ostravský pěvec se letos dostal do finále prestižní světové soutěže v Paříži jako jediný zástupce z České republiky

Ostrava/ Pěvec Jan Martiník, který má zanedlouho před sebou závěrečné zkoušky na ostravské Janáčkově konzervatoře, ale zároveň je už posluchačem Institutu pro umělecká studia Ostravské univerzity, jenž se po prázdninách změnil na fakultu umění, má velmi úspěšné léto.

Je tomu opravdu tak, ptám se sympatického vysokého mladého muže, v pěveckém oboru bas: “Myslím si, že ano. Na konci června jsem se vrátil z pěvecké prestižní soutěže Plácida Dominga Operalia, jejíž letošní XV. ročník se uskutečnil v Paříži, a stal jsem se jedním ze čtyřiceti soutěžících z celého světa, kteří byli vybráni z mnoha set přihlášených účastníků do závěrečných finalových kol.

Do Paříže jsem se vlastně dostal na základě nahrávek, které vznikly ve studiu Českého rozhlasu Ostrava.

A byl jsem vlastně jediným Čechem, který vůbec kdy postoupil do finále této světově proslulé a velice oblíbené soutěže pro mladé operní pěvce od osmnácti do dvaatřiceti let,” říká šťastně mladý pěvec, kterému se dostalo velké pocty.

Na slavnostním koncertě finalistů v Theatre Chatelet Jana Martiníka, nejmladšího mužského účastníka tohoto prestižního světového klání, dirigoval sám velký tenorista Plácido Domingo.

Dostat se mezi mladé vyvolené pěvce do finalových kol, je už – podle Jana Martiníka – velkým vítězstvím. “Už proto, že se o vás všichni velmi pěkně starají. Hradí vám pobyt a pohybujete se ve velmi příjemném prostředí,” dodává Jan Martiník. Poté, co se na základě nahrávky dostal do Paříže, čekala ho další tři kola soutěže, pomyslné čtvrtfinále, v němž musel zazpívat dvě operní árie z díla Verdiho a Sergeje Rachmaninova. “Poté v semifinále jsem zazpíval jednu árii, kterou vybrala porota, což byl Gremin z Čajkovského opery Eugen Oněgin. A ve finále, do kterého jsem se dostal a jež se konalo za doprovodu orchestru a dirigoval ho právě Plácido Domingo, za mnou přišel a doporučil mi, abych opět zazpíval právě árii Gremina. Ne jenom mě, ale každého z finalistů se zeptal, co by chtěli zpívat,” nadšeně líčí Jan Martiník. Na otázku, jak na něho zapůsobil světově proslulý tenor, mladý umělec odpovídá:

“Bylo to neskutečné setkání. Když vidíte a slyšíte Dominga na všech slavných cedéčkách a videonahrávkách a pak s ním sedíte tváří v tvář, on s vámi normálně hovoří, chová se naprosto přirozeně, a dokonce vám nabídne, že byste měl ještě znovu na soutěž přijet, a svým způsobem si vás oblíbí, pak to je úžasná věc.

Jsem dvojnásob šťasten, že jsem mohl v Paříži zpívat už proto, že jsem kolem sebe slyšel famózní hlasy mladých pěvkyní a pěvců z celého světa a jsem vlastně první Čech, kterému se povedlo dostat na tak prestižní pěvecké klání a ještě s vidinou, že se tam vrátím,” dodává s velkou pokorou Jan Martiník.

Vždyť už vloni v září se Jan Martiník vrátil z Moskvy s vavříny. Na Mezinárodní pěvecké soutěži Jeleny Obrazcovové získal v silné konkurenci mladých do třiceti let třetí místo.

Při rozhovoru nikdy nezapomene podotknout, že na jeho dosavadním pěveckém růstu má velký podíl jeho pedagožka z Janáčkovy konzervatoře v Ostravě Eliška Pappová, která ho na soutěže vždy svědomitě připravila. “Můj dík patří rovněž ředitelce této školy Soni Javůrkové, která mi garantuje optimální podmínky,” vyznává se Jan Martiník. Sám dobře ví, že pokud se bude chtít zařadit mezi světovou pěveckou špičku, čeká ho ještě hodně úsilí. Ale jeho dosadní výsledky tomu nasvědčují. A na podzim se už na něho určitě všichni ostravští milovníci opery moc těší, jak zvládne nelehký part Leporella v Mozartově opeře Don Giovanni, který uvede operní soubor Národního divadla v novém

překlada Jaromíra Nohavicy. Samozřejmě, že s úspěchem se dostávají nabídky na hostování na domácích a zahraničních jevištích.

Jak známo, tento mladý pěvec, jenž obdivuhodně proniká do náročných barytonových a basových pěveckých partů, a už v minulosti zazářil na mezinárodní pěvecké soutěži, zaměřené především na český a slovenský operní a písňový repertoár, jejíž finále se uskutečnilo v kanadské Montrealu, má do budoucna zelenou. Čas ukáže, zda na jevištích a koncertních pódii potvrdí svůj velký talent.

Foto popis| SBÍRÁ VAVŘÍNY. Mladý pěvec Jan Martiník sbírá ve světě ocenění, ale také nezbytné pěvecké zkušenosti.

Foto autor| Foto: Deník/Adolf Horsinka

Region| Severní Morava

Ředitel nového úseku

6.8.2007 Euro str. 24 Lidé a podniky

HZP

V rámci změn organizační struktury Hutnické zaměstnanecké pojišťovny (HZP) se stal ředitelem nového úseku Marketing/Prodej Josef Křivánek (42). Vedle marketingových činností pojišťovny nový úsek zabezpečuje obsluhu 355 tisíc klientů prostřednictvím téměř padesáti kontaktních míst.

Křivánek je absolventem Ostravské univerzity a UP Olomouc, vystudoval jazyky, geografii, sociologii. Má doktorát z pedagogiky, absolvoval řadu manažerských kurzů, v tomto roce dokončil studium MBA na B. I. B. S. Brno s akreditací při Nottingham Trent University. Působil jako učitel, redaktor, tiskový mluvčí, manažer PR, marketingový manažer. V HZP pracuje od roku 1995. Hovoří anglicky, rusky, mezi své zájmy řadí sport, film, literaturu faktu a cestování.

Foto popis|

Ovčáčkova osobitá poezie písma a znaků

6.8.2007 Moravskoslezský deník str. 37 Kultura

BŘETISLAV UHLÁŘ

Známému ostravskému umělci a vysokoškolskému profesorovi vyšla v minulých dnech ojedinělá skvostná monografie

Ostrava/ Eduard Ovčáček, akademický malíř a grafik, vysokoškolský profesor, má jedinečné a nezaměnitelné místo v české výtvarné kultuře, což o něm tvrdí nejenom odborníci, ale také pravidelní návštěvníci jeho výstav. Patří k ojedinělým umělcům v naší vlasti, kteří se už dlouhá desetiletí programově zabývají lettristickou tvorbou a fenoménem písma...

* Patříte k velmi uznávaným umělcům, pokud jde o lettristickou tvorbu, znaky a písmo. Co vás vedlo před léty k tomu, že jste se začal touto oblastí velmi aktivně zabývat?

Přibližně v polovině šedesátých let minulého století začaly i u nás pozvolně ustupovat tendence informelu a abstrakce či nefigurativního umění. Nastupující generace hledaly nové polohy alternativního umění jako opozici k oficiálnímu sorealismu. V těch letech vzniká "nová citlivost" a

nová figurace, ale i konkrétní a geometrické tendence, a vynořila se plejáda osobností, které se programově věnovaly experimentální poezii a lettrismu. Já jsem se již od studentských let intenzivně zabýval moderní poezií, takže jsem měl pochopitelně blízko k experimentální poezii a lettrismu. Zabýval jsem se v té době různými polohami experimentální poezie -mechanickou poezií, konkrétní a vizuální poezií, která vznikala především manipulací na psacím stroji. Časem ustupovala z mé tvorby sémantická poloha poezie a nabývala převahy vizuální podoba. Tak asi vznikala a rozvíjel se lettrismus, který přinášel některé nové specifické mediální a technické postupy. Zmínil bych třeba propalovanou koláž, lettristické slepotisky, lettristické dřevěné reliéfy, lettristické ruční papíry a další.

* S tím souvisí i vaše nová reprezentativní monografie, kniha, kterou odborným textem doprovodili tři renomovaní autoři - Jiří Valoch, Jiří Machalický a Juraj Mojžiš. Jak vznikala tak náročný projekt, který má přes 600 stránek a který mapuje cestu a směřování vašeho výtvarného díla?

Monografii jsme společně připravovali téměř dva roky. Především bych chtěl ocenit pomoc přítele Jiřího Valocha při vzniku koncepce a výběru jednotlivých artefaktů. Obětavě jezdil za mnou z Brna do Ostravy a má hlavní podíl na konečné tváři monografie. Já sám jsem původně chtěl zmapovat jen grafiku, která v mém díle hraje nezastupitelnou roli, poněvadž v různých grafických technikách a výtvarných řešeních a obdobích grafika vytyčovala směr či cestu k některým dalším médiím, kde jsem si ověřoval výtvarnou nosnost nápadu, myšlenky a výtvarnou koncepci. Mám na mysli koláže a dekoláže, asambláže, frotáže, monotypy, ruční papíry, dřevěné reliéfy, plastiky, ruční papíry, instalace, akce a další. Nesporným přínosem je i text Jiřího Machalického, který podrobně utřídil a do časového kontextu vývoje mých prací zařadil tento fenomén grafiky, který prostupuje všechna období mé tvorby. Juraj Mojžiš napsal do monografie rozpravu o jednom obraze, která má filozoficko-esejistický charakter. V neposlední řadě bych chtěl ocenit i technickou a vydavatelskou aktivitu pražského nakladatelství Gallery, jmenovitě nakladatele pana Jiřího Kořána, který se především zasloužil o to, že monografie byla vydána v této exkluzivní podobě. Vzpomněl bych rovněž nedávno tragicky zesnulého přítele a dobrého člověka Františka Řezníčka, který se na monografii podílel jako fotograf.

* Příští rok vám bude pětasedmdesát let. Na svůj věk vůbec nevypadáte. Naopak jste velmi aktivní a stále vystavujete doma i v zahraničí. V současné době také v Praze v Galerii Smečky. Co návštěvník může zhlédnout na této výstavě? Jak je koncipována?

Výstavu v Galerii Smečky jsem nazval Peripetie písma & znaků a soustředí se celkem 85 mých prací. Galerii Smečky sponzorsky podporuje Pražská plynárenská, která vlastní velkou sbírku koláží. Proto koncepce mé výstavy především prezentují koláže z různých období. Koláže doplňují práce z ručního papíru, asambláže a v prostoru galerie je rovněž nainstalováno asi dvacet plastik ze dřeva a bronzu. Výběr je doplněn i několika rozměrnějšími digitálními tisky na plátně, které tematicky doplňují lettristickou koncepci výstavy. Diváky by možná mohly zaujmout Architektury (1968 - 1969) -dřevěné plastiky, které jsou v této šíři prezentovány asi poprvé a některé propalované koláže z šedesátých let, které byly zatím vystavovány jen ojediněle anebo vůbec.

* Co vás motivuje k umělecké práci, která je v mnohém opravdu specifická?

To je taková obligátní otázka, na kterou se dá odpovědět jen velmi stručně, nebo bychom mohli popsat všechny stránky těchto novin. Budu raději stručný, a citoval bych pana Hrabala: "Je to ve mně jako v kozel!"

* Na počátku devadesátých let jste v Ostravě inicioval vznik KVT - katedry výtvarné tvorby na Ostravské univerzitě, která se postupně transformovala jako IPUS - institut pro umělecká studia

Ostravské univerzity, a na podzim by měla být samostatnou fakultou. Jaký máte pocit coby vysokoškolský profesor, který má na tom svoji zásluhu?

Máte pravdu. Od příštího školního roku (2007 - 2008) bude již, díky bohu, fungovat fakulta umění, která bude v sobě sdružovat část výtvarnou a část hudební. Je to sice slepenec, po kterém nikdo netoužil, poněvadž provoz takto rozlišených profesí nic nespojuje, spíše naopak, ale tento ústupek jsme vzhledem ke vzniklé situaci a rozhodnutí či doporučení akreditační komise v Praze přijali. I v Ostravě na univerzitní půdě se některé logické věci pro rozvoj univerzity, jako je třeba vznik samostatné výtvarné fakulty prosazují jen velmi ztěžka. Vzpomínám na rok 1991, kdy jsem se stal odborným asistentem na Ostravské univerzitě, kdy jsme spolu s kolegy zahájili provoz na nově zřízené katedře výtvarné tvorby (KVT). Tehdy jsem prohlásil, že do deseti let by měla v Ostravě vzniknout samostatná fakulta výtvarných umění. Někteří délesloužící a každému režimu sloužící kolegové si mysleli, že jsem se zbláznil. Mýlil jsem se, trvalo to celých 17 let! Ostrava, a konec konců celý kraj, potřebuje vysokoškolský výtvarně vzdělanou mládež - o tom již dnes není sporu, a že je to i cesta ke zkulturnění minulým režimem zdevastovaného prostředí v Ostravě, je též jasné.

* Máte ještě svůj nesplněný sen v oblasti tvorby, který byste si chtěl splnit?

Další obligátní otázka. Snů o tvorbě mám habaděj, že bych mohl psát romány a snáře. Ale spíše mám jeden sen za všechny kulturní lidi žijící v Ostravě. Máme ve městě divadla, filharmonii, muzeum, Galerii výtvarného umění a další kulturní instituce. Nemáme však obyčejnou městskou galerii či "kunsthale", která by mohla sledovat profesionálně aktuální provoz výtvarného umění v ČR, v Evropě, ale i ve světě. Je to sen, který by městské zastupitelské orgány mohly snadno splnit, abychom se stali vskutku kulturním městem a přiřadili se k daleko menším městům v České republice, kde městské galerie již dávno čile fungují.

* Jaké to je, když si prezident republiky při návštěvě Ostravy odváží obraz, dar města, který jste vytvořil právě vy?

Pane redaktore, nepocit'uji žádné zvláštní vzrušení. Je to rutinní záležitost objednávky ze strany městských orgánů, kteří si vybrali moji práci jako dar pro pana prezidenta. Já sám už těžko mohu zjistit, zdali vybrali dobře a zda moje serigrafie, která se jmenuje Výslech, byla přijata panem prezidentem kladně.

Foto popis| PROFESOR. Akademický malíř a grafik Eduard Ovčáček.

Foto popis| BEZ NÁZVU. Eduard Ovčáček: Kresba (výřez), propalovaná koláž, plátno, 1980.

Foto popis| OBRAZ. Eduard Ovčáček: Tři křivé kruhy, propalovaná koláž (výřez), 1981.

Foto autor| Snímky: František Řezníček

Region| Severní Morava

RPG Real Estate má dva nové ředitele

6.8.2007 Realit str. 18 Česká republika - Personálie
(sta)

Skupina RPG Real Estate, která vlastní a spravuje více než 44 000 bytů v Moravskoslezském kraji, získala po restrukturalizaci další profesionály do svého týmu. Finančním ředitelem se stal Martin Ráž (40). Novým ředitelem vnějších vztahů je Petr Handl (33).

Martin Ráž působil před nástupem do skupiny RPG Real Estate v australském Brisbane, kde ve společnosti Ferra Engineering zastával pozici finančního ředitele zodpovědného za finanční řízení australské offsetové zakázky mezinárodního projektu nadzvukového letounu JSF pro americkou armádu a vybrané státy NATO. Předtím pracoval pro nadnárodní stavební společnost Astron Buildings v Přerově ve funkci finančního manažera pro střední a východní Evropu, kde se podílel na zakládání a řízení obchodních poboček v Chorvatsku, Maďarsku, Polsku, Rumunsku a Rusku.

Martin Ráž vystudoval obor letecké inženýrství na Victoria University - R. M. I. T. v australském Melbourne, titul MBA získal na Rochester Institute of Technology v USA. V současné době dálkově pokračuje v doktorandském studiu DBA na Charles Sturt University, Austrálie. Ve volném čase se věnuje především rodině. Je ženatý, má tři děti. Petr Handl má bohaté zkušenosti s realizací významných společenských, kulturních i sportovních projektů pořádaných soukromými společnostmi i státními institucemi.

V letech 1996 až 1997 působil ve společnosti Privilegium jako ředitel oddělení prezentačních akcí pivovaru Radegast.

Od roku 1999 externě spolupracoval se společností ABEL-Computer Opava jako manažer mezinárodní komunikace a styku s médii. Od roku 2000 se jako člen organizačního výboru společnosti Česká sportovní, a.s. podílel na realizaci významných sportovních-společenských akcí (Davis Cup, Fed Cup, Zlatá tretra, Euroleague Basketball Final Four). V roce 2004 byl hlavním koordinátorem ostravské skupiny MS v ledním hokeji, v roce 2005 pak hlavním koordinátorem ME ve futsalu.

Petr Handl vystudoval Filozofickou fakultu Ostravské univerzity, obor anglický jazyk - základy společenských věd. Od roku 1999 přeložil 19 knih z oblasti beletrie, faktografie a encyklopedie. Je ženatý, má dvě děti.

Foto popis|

Eduard Ovčáček – básník dobré naděje

2.8.2007 Právo str. 3 Salon

VLADISLAV MERHAUT

Místo Eduarda Ovčáčka v české výtvarné kultuře je jedinečné a nezaměnitelné. Je to jediný umělec u nás, který se programově soustředil a stále soustřeďuje na fenomén písma, resp. na znaky, grafémy nebo jejich sestavy, ať nonsémantické, kvazisémantické či plnosémantické... tvrdí Jiří Valoch, důvěrný znalec Ovčáčkova rozsáhlého a rozmanitého díla i kolega v určitých uměleckých kategoriích – a má pravdu. Já bych jen ještě dodal, že význam tohoto plodného umělce je nejen český, ale československý a ještě spíše (středoevropský. A není to jen tím písmem, ačkoliv to je od jeho díla neodmyslitelné.

Ovčáčkovy životní peripetie zákonitě ovlivnily události v našem regionu. Přesně kopírují propady i vzestupné tendence všeho, co se zde od jeho narození (5. 3. 1933 v Třinci) událo.

Předválečný chaos při oblastních přesunech národností a mladistvé tápání při hledání vhodných škol s různým zaměřením s Ovčáčkem trochu točily po severní Moravě, ale nestal se komerčním či báňským inženýrem, jak se původně předpokládalo. Zajímal ho malíři, básníci a filosofové 20. století, sám hodně četl, kreslil, maloval a stýkal se s podobně zaměřenými lidmi, a tak v roce 1957 počal studovat na Vysoké škole výtvarných umění v Bratislavě.

Jakoby řízením osudu vstupoval vážněji do světa umění na přelomu 50. a 60. let, kdy se vlna abstrakce, slušněji zde označovaná jako nefigurativní umění, již nezadržitelně šířila civilizovaným světem a zajímala hlavně nastupující generaci umělců. Šla ze Západu, proto byla ideologicky zcela nepřijatelná, úředně bojkotovaná, o to víc pro mladé lidi možná přitažlivá, ale rozhodně pocitově i tvořivě velmi uchvacující – zakázané ovoce nejvíc chutná. Vzpomínám si, jak spisovatel Bohumil Hrabal občas chválil svůj osud pozdního uznání v literatuře a Vladimíru Boudníkovi vysvětloval:

Co pořád kňučíte? Vždyť my měli vlastně štěstí, že jsme v době našeho největšího tvůrčího nasazení nesměli vlastně nic. Alespoň jsme získali čas něco pořádného vytvořit. Umělci – stejně jako olivy – potřebují zmáčknout. Teprve pod tlakem z nich prýští ten ušlechtilý olej, ty zářivé myšlenky. Být to možné, tak já bych tenkrát pořád lítal po Praze s mojí první vytištěnou knížkou, vy s katalogem vaší první výstavy, chlubil bych se a hovno bych udělali.

Generace Ovčáčkova byla přece jen v lepší situaci nežli Boudník, Bouše, Istler, Kotík, Medek a další, když několik let předtím začali pozvolna abstraktní formou tvořit a ten způsob propagovat. Přes železnou oponu již občas prosákly nějaké informace, uvolnily se trochu možnosti cestování. Ale oficiálně v tomto směru nešlo nic podnikat – žádná výstava, publikace... Jenže mládí si poradilo. V roce 1960 si malá skupina kolem malíře a sochaře Jana Koblasy a mladých kunsthistoriků v čele s Františkem Šmejkallem – vždycky přes weekend – udělala v Praze dvě KONFRONTACE – výstavy v soukromých ateliérech, které prakticky odstartovaly novou etapu naší výtvarné produkce, později zmapovanou jako Český informel. Na tyto neoficiální výstavy přijelo na pozvání mnoho lidí z různých částí republiky.

Jednu z nich navštívil se svým spolužákem z VŠVU a dlouholetým přítelem Milošem Urbáskem i Eduard Ovčáček. Tento tandem – oslněn takovými možnostmi – navázal úzký vztah s vystavujícími i dalšími umělci podobného zaměření a rozvinuli podobné akce na Slovensku.

Velmi důležité pro mladé umělce bylo navázání kontaktu s Vladimírem Boudníkem, který je nadchnul nejen svými názory, ale též svými vynálezy grafických technik. Také je seznámil s Jiřím Kolářem, jehož poezie, vizuální básně a různé typy koláží byly Ovčáčkovu výtvarnému cítění i záměrům velmi blízké. Ve své další práci a experimentech pak jak grafiku, tak i práci s papírem rozvíjel svým osobitým způsobem a dovedl je k až závratné dokonalosti.

Když v roce 1963 absolvoval VŠVU (v ateliéru monumentální malby Petra Matejky), získal místo na Palackého univerzitě v Olomouci, kde vyučoval grafické techniky. Kromě toho usilovně tvořil a řešil další problémy – vizuální a konkrétní poezie se stává doprovodným fenoménem jeho tvorby.

V 60. letech se poměry v Československu pozvolna uvolňovaly, byl to sice stále “boj v noře”, ale ze sklepních a půdních “ateliérů” se hrnulo ven “nové umění”, zatím “utajení” tvůrci měli občas možnosti své práce vystavit, bavilo je to, rozvíjela se spolupráce i na úrovni až mezinárodní. Eduard Ovčáček se v této fázi projevil též jako velmi schopný organizátor a boje se nevzdával. Navázal přátelské styky s polskými avantgardními umělci, slovenské KONFRONTÁCIE se postupně staly oficiálními výstavami, měl první samostatnou výstavu v Praze a zvláště jeho lettristické výtvořby se staly neodmyslitelnou součástí tematicky zaměřených výstavních akcí (Obraz a písmo) u nás i v cizině. Obdržel ocenění za grafiku, ale jeho tvorba je rozmanitá, tvoří také plastiky, zavádí sítotisk... Prostě “jel na plné pecky”.

S Urbáskem navštívili Západní Německo, prohlédl si Paříž, stal se spoluzakladatelem Klubu konkretistů, ve kterém se pod záštitou Arsena Pohribného a Jiřího Valocha sdružili výtvarníci, básníci, architekti, hudebníci...

Srpen 1968, obsazení republiky vojsky Varšavské smlouvy a následující politicko-společenský vývoj ale ten slibný program rozsekaly na niveč, postupující normalizace dusí, co může, vše se rozpadá, zakazuje... Ovčáčka vyhodili z univerzity, ztratil možnost vystavovat, kvůli jeho opoziční provokativní činnosti a stykům s osobami pro režim nevhodnými se o něj zajímala StB. Vznik “sdružení pro nekonvenční pohyb normalizačním prostorem” (HIP-HOP Art Club), produkování fotografických či grafických uměleckých “map”, pořádání utajených výstav a jiných akcí, které v té době na různých místech republiky probíhaly, však pomáhaly Ovčáčkovi i jeho přátelům důstojně přežívat. Pod neúnosným psychickým i fyzickým nátlakem byl Ovčáček nakonec donucen opustit Ostravsko a na několik roků “emigroval” do Prahy, kde paradoxně již nebyl StB tak na očích, přestože se časem připojil k Chartě 77.

V listopadu 1989 pomáhal v Ostravě zakládat Občanské fórum a počátkem 90. let se tam vrátil natrvalo. Započala nová éra v jeho životě i tvorbě. Byla to cesta neustále vzhůru, plná tvůrčí práce,

pedagogické činnosti na Ostravské univerzitě – katedře výtvarné výchovy, uměleckých úspěchů při realizaci nových myšlenek. Dnes se po zhruba padesátileté aktivní činnosti může sebevědomě ohlédnout za výsledky své práce. Seznam jeho výstav je téměř nekonečně dlouhý, svým dílem je zastoupen v galeriích i soukromých sbírkách po celém světě, získal řadu ocenění (v roce 1998 též Cenu Vladimíra Boudníka – za významný přínos tradici českého výtvarného umění, výjimečné dílo

a experimentátorství), je členem uměleckých i vědeckých rad... Jeho tvorba, ačkoliv se stále ještě vyvíjí a objevují se v ní nové tendence s využíváním počítačové techniky a dalších vymožeností našeho věku, je teoreticky zhodnocena a velmi ceněna.

Je to slušná bilance. Ale jako nejdůležitější mi připadá skutečnost, že za tím vším je cítit Ovčáčkova skromnost, inteligence, zkušenost umělce, který mnoho zažil a poznal a ví jak s tím naložit. Barevnost jeho grafik i význam zašifrovaných zpráv podněcují diváka tu k vážným zamyšlením, tu hravostí navozují optimistickou náladu, protože i když Ovčáček použije pro vyjádření svých záměrů oheň, je to spíše ten dobrý sluha nežli zlý pán. Pro mě je Ovčáček básníkem dobré naděje.

V Pražské Galerii Smečky je do 29. září otevřena výstava Eduard Ovčáček – peripetie písma & znaků. Společnost Gallery jako spolupořadatel při této příležitosti vydala velkou monografii J. Valocha, J. Machalického a J. Mojžíše Eduard Ovčáček 1956–2006.

Foto popis| Eduard Ovčáček na výstavě v Orlové v roce 1980.

Foto popis| Eduard Ovčáček: Písničky, koláž, 1965.
